

Győri Ítéltábla

Pf.IV.20.157/2020/5.

A Győri Ítéltábla a dr. Kovács Eszter Ügyvédi Irodája (Cím1; ügyinéző: dr. Kovács Eszter) pártfogó ügyvéd által képviselt felperes1 (cím2) felperesnek a dr. Somogyi Gyöngyi Mária pártfogó ügyvéd (cím3) által képviselt alperes1 (cím4) alperes ellen személyiségi jogok megsértésének megállapítása iránt indult perében a Veszprémi Törvényszék 2020. október 15. napján kelt 5.P.20.436/2020/7/I. számú ítélete ellen a felperes által 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja. A feljegyzett 60.000,- (Hatvanezer) Ft fellebbezési illetéket az állam viseli.

Megállapítja, hogy a felperes a másodfokú eljárásban teljes mértékben pervesztes lett, ezért mind a felperest, mind az alperest képviselő pártfogó ügyvédek díja a felperes terhére esik.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes, és a perben nem álló név1 házasságából 2006-ban név2, 2008-ban név3 utónevű gyermekek születtek. Az Ajkai Járásbíróság a P.20.257/2011/103/I. számú, a Veszprémi Törvényszék 2.Pf.21.133/2013/13. számú ítéletével jogerőre emelkedett ítéletével a házasságot felbontotta, a gyermekeket az anyánál helyezte el és szabályozta a felperest megillető kapcsolattartást.

[2] Az alperes az anya jelenlegi házastársa.

[3] A felperest 2017. október 21-22-én kapcsolattartás illette meg a gyermekeivel. Ezt az időpontot néhány nappal megelőzően az anya e-mailben értesítette a felperest, hogy 2017. október 21-én, szombat délelőtt a gyermekeknek jégkorong mérkőzése lesz. Kérte, hogy a felperes vigye el a mérkőzésre a gyermekeket, amennyiben pedig erre nem hajlandó, akkor ezt az anya megteszi, az elmaradt kapcsolattartást pedig a bírói döntés szerint a következő hétvégén pótolják. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a felperes az e-mail üzenetre nem válaszolt, az edzőnek írta meg, hogy nem viszi el a gyermekeket a mérkőzésre. Ezen tényről értesülve az alperes házastársa e-mail útján arról közölte a felperessel, hogy az aktuális kapcsolattartás elmarad, annak pótlását biztosítani fogja.

[4] 2017. október 21-én helysége1n, a cím5 utcában található cím5telepen az aktuális kapcsolattartással összefüggésben konfliktus alakult ki a felperes és az alperes között. Az alperes a konfliktus közben rendőrségi bejelentést tett. A helyszínrre kiérkező rendőrök által készített jelentés szerint az alperes közölte, hogy a jégkorong csapat tagjainak gyülekezése során a cím5pályánál megjelent a felperes és azzal az indokkal, hogy a gyermekeknek a kapcsolattartás szabályozása szerint nála kell lenniük, el akarta őket vinni. Az anya elmondása szerint előzőleg közölte a felperessel, hogy a kapcsolattartás a jégkorongmérkőzés miatt elmarad, az e-mail üzenetre azonban nem válaszolt. Az anyának tudomására jutott, hogy a jégkorong klub vezetésének a felperes jelezte a gyermekek távolmaradását. Miután megtudta, hogy a felperes nem vinné el a gyermekeket a cím5eseményre, jelenlegi házastársával vitte őket oda. A cím5pályán a busz indulása előtt érkezett meg a felperes, aki érvényesíteni akarta kapcsolattartási jogát, ebből előbb vita, majd lökdösődés alakult ki. A rendőri jelentés szerint a helyszínen a gyermekek úgy nyilatkoztak, hogy a további viták elkerülése végett a felperessel töltik a hétvégét. Ezt követően az anya átadta a felperesnek a gyermekeket.

[5] A felperes a rendőrség kiérkezését megelőzően a gyermekeket fogva, az őket folyamatosan kísérő alperessel megindult a parkoló gépkocsija felé. Amikor a négy fő a felperes személygépkocsijához érkezett, az alperes pillanatokban mérhető időtartamban odaállt a vezetőülés felőli ajtóhoz. Ezt megelőzően a név2 nevű gyermek jobbra elszaladt. A felperes elhúzta a gépjármű nyitott ajtajánál lévő, közben a rendőrségnek telefonáló alperest, aki segítségért kiáltott, majd kijelentette, hogy a felperes személyiség zavaros, kétszeresen elítélt személy. Eközben a felperes a név3 utónevű gyermeket betette az autóba, aki a másik oldalon kiszállt, és elszaladt.

[6] A felperes a 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1) bekezdésére, 2:43. § b) és d) pontjaira, 2:45. § (2) bekezdésére, 2:51. § (1) bekezdés a) – c) pontjaira, 2:52. § (1) – (3) bekezdéseire, 2:54. § (1) bekezdésére, 1:6. §-ára, az Alaptörvény L cikkére, I., II. és VI. cikkére, valamint a Ptk. 4:178. § (1) és (2) bekezdésére hivatkozva annak megállapítását kérte, hogy az alperes azzal, hogy megtagadta 2017. október 21-én a gyermekek kapcsolattartásra történő átadását, megsértette a család- és magánélet tiszteletben tartásához fűződő jogát. Azzal, hogy ezen alkalommal őt az alperes nagy nyilvánosság előtt személyiségzavaros, kétszeresen elítélt személynek nevezte, megsértette a becsülethez fűződő jogát. Az alperes azzal, hogy a felperesi autó ajtajánál állva megakadályozta, hogy a felperes a gyermekeivel a gépkocsiba beüljön és szabadon távozzon, megsértette a felperes személyes szabadsághoz fűződő személyiségi jogát. A rendőrségi bejelentésben az alperes telefonon valótlanul állította, hogy a felperes jogosulatlanul akarja elvinni a gyermekeket magával, ezzel megsértette a felperes jó hírnévhez fűződő jogát. Azzal, hogy ugyanezen események során az alperes hangosan segítségért kiáltott, hamisan azt a látszatot keltette, hogy a felperes törvénysértő módon szeretne a gyermekekkel távozni, ezzel megsértette a felperes jó hírnévhez való jogát. Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest elégtételadásra, tiltsa el őt a további jogsértéstől, valamint jogsértésenként 150.000,- Ft, összesen 750.000,- Ft sérelemdíj megfizetésére.

[7] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Nem vitatta, hogy 2017. október 21-én konfliktus alakult ki a peres felek között, állítása szerint azonban azt a felperes generálta. Elismerte, hogy a konfliktus során a

felperest személyiségzavaros, kétszeresen elítélt személynek minősítette, azt azonban vitatta, hogy akadályozta volna abban, hogy a helyszínről eltávozzék. Arra hivatkozott, hogy mindkét szóbeli közlése valós tényeken nyugodott. A rendőrségi bejelentésben nem állította, hogy a felperes jogosulatlanul akarta elvinni a gyermekeket. Beismerte, hogy a konfliktushelyzetben segítségért kiáltott, de előadta, hogy ezt rémületében tette, mert a vele szemben jóval nagyobb fizikai erőfölénnyel rendelkező, agresszíven fellépő felperesről alappal hitte azt, hogy bántalmazni fogja őt. Pszichésen az is megviselte, ahogy a felperes a gyermekekkel bánt.

[8] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy a felperes teljes pervesztessége okán mind a felperest, mind az alperest képviselő pártfogó ügyvédek díjai a felperes terhére esnek azzal, hogy az eljárás során felmerült 45.000,- Ft illeték az állam terhén marad.

[9] Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a Kúria Pfv.IV.20.501/2017/3. számú a BH2018.222 szám alatt megjelent, a Kúria Pfv.IV.21.733/2017/8. számú, valamint Győri Ítéltábla Pf.IV.20.217/2019/11/I. számú, a BDT2020.4138 számon megjelent döntésekben írtak szerint következetes a bírói gyakorlat azt illetően, hogy a külön élő szülőnek a gyermekekkel való kapcsolattartáshoz fűződő joga nem minősül személyiségi jognak. Kétségtelen, hogy ez a jogosultság a magán- és családi élet tiszteletben tartásához fűződő emberi és alkotmányos alapjogi dimenzióban értelmezhető, azonban személyiségi jogi mivolta nem vezethető le arra is figyelemmel, hogy a Ptk.-ban rögzített személyiségi jogviszonyok abszolút szerkezetűek. Utalt a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.677/2016/5., valamint a Pf.I.20.415/2014/6. számú ítéletére. Hangsúlyozta, hogy a Kúria Pfv.IV.20.445/2015/4. számú ítéletéből is az állapítható meg, az egységes és következetes bírói gyakorlat szerint a kapcsolattartás szabályozása, annak végrehajtása a családjogi jogintézmények által szabályozott, így annak sérelme személyiségi jogsértés alapjául nem szolgálhat, mert az a jogrendszer egyfajta megkettőződéséhez vezetne. A felepres által hivatkozott Ptk. 4:178. § (1) bekezdéssel kapcsolatban kifejtette, hogy e rendelkezés rendszertani elhelyezkedéséből következően többlettényállás hiányában az alperes relációjában sem válik automatikusan a kapcsolattartási jog a családjog szabályaitól elkülönülő, a személyiségi jogok katalógusába illeszkedő joggá, mivel az alperes nem okozott olyan sérelmet a felperesnek, amire az a családjog eszközrendszere ne tudott volna reagálni. Erre tekintettel a felperesnek a család- és magánélet tiszteletben tartásához fűződő jog sérelmére, a kapcsolattartási jog gyakorlásában való akadályozottságra alapított kereseti kérelmét nem találta megalapozottnak.

[10] A felperest személyiségzavaros, kétszeresen elítélt személynek nevező alperesi közléssel kapcsolatban az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a „személyiségzavaros” kitétel az alperes véleményének, értékítéletének minősül, míg a „kétszeresen elítélt személy” kifejezés tényállítást tartalmaz. A 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 342. § (3) bekezdéséből következően a bíróság a fél által állított joghoz, a kereseti kérelem jogcíméhez kötve van. A felperes mindkét alperesi közléssel kapcsolatban becsületének sérelmére hivatkozott. A kereseti kérelem nem foghatott helyt a tényállítás vonatkozásában, mert az alperesi közlésrészlet nem a becsületsértés megállapítására alkalmas véleménynyilvánítás volt.

[11] A véleménynyilvánításnak minősülő „személyiségzavaros” kitétel az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem minősült jogsértőnek. A törvényszék rögzítette, hogy az

Alkotmánybíróság 36/1994. (VI. 24.) AB határozatából következően a véleménynyilvánítási szabadság széles körben biztosítja általában mindenféle közlés szabadságát, értékítélet megfogalmazását. Annak vizsgálata során, hogy a véleménynyilvánítás jogsértő-e, az ítélkezési gyakorlat szerint vizsgálni kell, hogy arra milyen élt helyzetben, szituációban került sor. A jelen perben nem lehet elvonatkoztatni attól, hogy az egymással haragos viszonyban álló felperes és volt házastársa között évek óta fennálló perek és hatósági eljárások során újabb és újabb frontok nyíltak. Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a sérelmezett véleménynyilvánítás a kialakult konfliktusra tekintettel nem volt indokolatlanul bántó, sértő, lealázó vagy önkényes jellegű. Ez utóbbi kapcsán utalt arra, hogy az anya által a felperes vonatkozásában kezdeményezett gondokság alá helyezési perben készült szakvéleményben a szakértő azt fogalmazta meg, a kapcsolattartás témakörrel összefüggésben a felperesnek torzulásai vannak. Rámutatott, hogy a felek egyező előadása szerint egy 2017-ben megjelent interjúkötetben a felperes maga is úgy nyilatkozott, hogy a kapcsolattartásban akadályozott apák személyiségtorzulást szenvednek el, ami köztudomású tényként kezelendő. Rögzítette, hogy az elhangzott kifejezést nem orvosszakmai szempontból, pszichológiai definícióként kell értékelni, hanem azt a szavak köznapi jelentése szerint kell megítélni. A hétköznapi életben a „személyiségzavaros” megfogalmazás nem azonosítható a klinikum, valamint a pszichológia által differenciált, egyébként rendkívül sokrétű és árnyalt fogalmakkal, az a köznyelvben mindössze azt jelenti, hogy valaki a másik félnek nem tetsző, vagy nem elvárt magatartást tanúsít. Erre figyelemmel az e vonatkozásban előterjesztett kereseti kérelmet sem találta alaposnak.

[12] A személyes szabadság megsértésére alapított kereseti kérelemmel kapcsolatban a törvényszék rámutatott, hogy az annak alapjául szolgáló jog valójában azt jelenti, mindenki saját elhatározásából választhatja meg azt a helyet, ahol tartózkodni kíván, tilos őt az erre irányuló mozgásában, önkényesen korlátozni, szabadságát elvonni. E jogosultságot kizárólag törvény korlátozhatja. A személyes szabadság joga a személy cselekvési szabadságát jelenti ebben az értelemben. Gyakorlati jelentősége a tartózkodási hely szabad megválasztásának, a szabad térbeli mozgásnak, az ezt gátló jogsértő magatartásnak van, tartózkodási hely fogalma alatt értve nem csupán a lakóhelyet, hanem minden rövidebb vagy hosszabb ideig tartó emberi tartózkodásra szolgáló helyet.

[13] Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a felperes saját előadása szerint is csak pillanatokban volt mérhető az az alperesi magatartás, amit a felperes kereseti kérelmében sérelmezett, nevezetesen, hogy az alperes a felperesi gépjármű ajtajához odaállt. A törvényszék e kereseti kérelem vonatkozásában is hangsúlyozta, hogy az alperes magatartásának megítélésekor nem lehet elvonatkoztatni a kialakult konfliktushelyzettől. Erre figyelemmel e kereseti kérelmet sem találta alaposnak.

[14] A rendőrségi bejelentés tartalmával kapcsolatban előterjesztette kereseti kérelemmel összefüggésben rámutatott, hogy a felperes utóbb maga sem vitatta, hogy abban nem hangzott el konkrétan az a tényállítás, hogy a felperes jogosulatlanul akarja elvinni a gyermekeket magával. A rendőrségi összefoglaló jelentés konklúziója alkalmatlan annak megállapítására, hogy az alperes a bejelentésben közöltekkel jogsértést követett volna el, ezért a kereseti kérelmet e vonatkozásban is megalapozatlannak találta.

[15] A törvényszék a segítségért kiálltással összefüggésben kifejtette, hogy a Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerinti jó hírnév sérelem nem csupán szóbeli vagy írásbeli közléssel, hanem

más magatartással is megvalósítható. A segélykiáltás e körben vizsgálendő, az elvileg a jó hírnév sérelmére alkalmas megnyilvánulási forma lehet. Ugyanakkor a Ptk. csak az olyan káros behatások ellen nyújt védelmet a jó hírnév védelmén keresztül, amelyek ok nélkül, indokolatlanul, valótlanúság felhasználásával rontják a személy jó hírnevét. Annak eldöntése szempontjából, hogy az alperesi megnyilvánulás alkalmas volt-e a felperes személyével a hamis látszat keltésére, nem a felperes szubjektív érzéseinek van jelentősége, hanem a kialakult konfliktushelyzetet összességében kell értékelni. Figyelemmel arra, hogy az alperesnek e magatartása csak a már kialakult konfliktusnak egy mozzanata volt, a konfliktushelyzet fenntartásában pedig a felperes is közrehatott, az átlagember mércéjével mérve kizárólag az alperes segélykiáltására, mint személyiségi jogot sértő megnyilvánulásra alappal nem hivatkozhat. E kereseti kérelmet ugyancsak megalapozatlanság okán utasította el.

[16] A perköltségről a Pp. 102. § (6) bekezdése, 101. § (3) bekezdése alapján rendelkezett.

[17] Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak teljesskörű megváltoztatását kérte azzal, hogy a per tárgyát képező keresethalmazatnak az ítéltábla keresetként adjon helyt.

[18] A család- és magánélet tiszteletben tartásának sérelmével kapcsolatban arra hivatkozott, hogy az alperes magatartása a gyámhatósági eljárásban nem értékelhető. Az anyát elmarasztaló jogerős gyámhatósági döntés szerint az alperes a felperes gyermekei vonatkozásában nem alanya a családjogi viszonyoknak, ezért vele szemben a felperes alappal hivatkozott személyiségi jogai megsértésére. Hangsúlyozta, hogy nem a kapcsolattartási jog, hanem a családi- és magánélet tiszteletben tartásához fűződő jog megsértésére hivatkozott. Az alperes az anya jelenlegi házastársaként nem volt figyelemmel a felperest megillető kapcsolattartási jogra, a 149/1997. (IX. 10.) Kormányrendelet (továbbiakban: Gyer.) 27. §-ában írtakra, ezzel pedig a felperesnek a magánélethez, családi élethez való abszolút szerkezetű jogát sértette meg.

[19] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a tényállást azzal kapcsolatban, hogy az anya e-mailére a felperes egyáltalán nem válaszolt.

[20] A kereseti kérelem tárgyát képező, a felperes személyére vonatkozó alperesi közlésekkel kapcsolatban állította, hogy azok mindegyike véleménynyilvánításnak minősül. Mindkét sérelmezett kijelentés alkalmas volt arra, hogy a jelenlévő többi szülőt befolyásolja úgy, hogy a felperest hátrányosan ítéljék meg. Az alperes által közöltek nem kapcsolódtak a vita tárgyához, azoknak egyetlen célja az volt, hogy az alperes a felperest degradálja. A Kúria Pfv.IV.20.409/2019/4. számú ítéletében kifejtettekre figyelemmel hivatkozott arra, hogy a sérelmezett kijelentések objektív mércével történő vizsgálata arra az eredményre kell hogy vezessen, azok alkalmasak voltak a becsület megsértésére. Állította, hogy a Kúria hivatkozott döntése szerint a vitapartner személyével kapcsolatban megfogalmazott értékítélet, vélemény a becsület megsértését eredményezheti, az akkor sem alapozza meg a jó hírnév sérelmének megállapítását, ha a sérelmezett közlés részben tényt tartalmaz.

[21] A személyes szabadság korlátozására alapított kereseti kérelemmel kapcsolatban vitatta azt az első bírói megállapítást, hogy a név2 utónevű gyermek azt megelőzően szaladt volna el, hogy az alperes a felperesi gépkocsi ajtajához állt volna. Hangsúlyozta, szakértői

vélemény van arról, hogy a gyermekek a kialakult helyzet hatására futottak el. név² azért tudott elszaladni a gépkocsitól, mert az alperes nem engedte a felperest az autóba beszállni. Álláspontja szerint ebből az következik, hogy az alperes magatartása akadályozta a felperest abban, hogy a helyszínről eltávozzék. Sérelmezte, hogy e kérdésben a bizonyítást a bíróság teljes körűen nem folytatta le, az alperest részletesen nem nyilatkoztatta meg. Kérte, hogy a bíróság hívja fel az alperest nyilatkozata megtételére, a Pp. 369. § (3) bekezdés b) pontja szerint ezzel kiegészítve a bizonyítási eljárást.

[22] A rendőrségi bejelentés tartalmára alapított kereseti kérelemmel kapcsolatban sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a PK.12. számú állásfoglalásban írtakat figyelmen kívül hagyva hozta meg döntését. Az alperes bemutatta ugyan a bíróság részére a közte és a rendőrség között folyt beszélgetés leiratát, azt azonban nem csatolta. Állította, hogy a leiratban konkrétan szerepel az az alperesi kijelentés, hogy a felperesnek nincs joga elvinni a gyermekeket, ezzel pedig az alperes megvalósította a felperes jó hírnevének sérelmét.

[23] A segítség kéréssel kapcsolatos kereseti kérelmet illetően sérelmezte, hogy arra vonatkozóan perfelvételi szakban semmilyen eljárás nem folyt. Állította, hogy az alperes segítségkiáltására érkező szülők a felperesnek segítettek, mert tisztában voltak azzal, hogy jogosultak elvinni a gyermekeket. Ugyanakkor az alperes a segítség kiáltásával azt a látszatot kívánta elérni, hogy ő az áldozat, és a felperes a jogsértő.

[24] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos:

[25] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás annyiban pontosításra szorul, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján ítéleti bizonyossággal az nem állapítható meg, hogy a kapcsolattartás elmaradása és pótlása tárgyában az anya által írt e-mailre a felperes nem válaszolt. Az Ajkai Járásbíróság 5.B.203/2019/24. számú jegyzőkönyve szerint a büntetőeljárás során az anya úgy nyilatkozott, hogy a felperes kijelentette, nem fogja elvinni a jégkorongmérkőzésre a gyermekeket, mert más programjuk van. Előadta, hogy a felperes szándékát közölte a gyermekekkel is. E tanúvallomásból pedig az következik, hogy az anya még 2017. október 21-ét megelőzően tisztában volt azzal, hogy a felperes a kapcsolattartási jogát gyakorolni kívánja. Tudomással bírt arról, hogy a kapcsolattartási időtartamára a felperes programot szervezett, ebből pedig bizonyított tényként az nem állapítható meg, hogy a felperes az anya e-mailjére nem válaszolt. A jelen perben tényként mindössze az állapítható meg, hogy a felperes az edzőnek (is) megírta, hogy nem viszi el a gyermekeket a mérkőzésre. Erről értesülve az anya e-mail útján azt közölte a felperessel, hogy az aktuális kapcsolattartás elmarad, annak pótlását biztosítani fogja.

[26] A tényállásnak a fentiek szerinti pontosítása az ügy érdemét nem érinti. A törvényszék érdemben helyesen döntött, amikor a perben bizonyított tényállás alapján a kereseti kérelmet nem találta alaposnak.

[27] A különélő szülőt a gyermekével megillető kapcsolattartási jogot a Ptk. nem nevesíti. A törvényszék részletesen indokolta, hogy a szülőt megillető kapcsolattartási jog miért nem tekinthető személyiségi jognak. Ezzel szemben a felperes mind a kereseti kérelmében, mind fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a kereseti kérelmét nem a kapcsolattartási jog megsértésére, hanem a Ptk. 2:43. § b) pontjában nevesített magánélethez való jogsérelmére

alapítja. A kereseti kérelem ténybeli alapja az volt, hogy az alperes akadályozta a felperest a kapcsolattartási joga gyakorlásában.

[28] A Győri Ítéltábla a Pf.IV.20.217/2019/11/I. számú, a BDT2020.4138 számon közzétett döntésében már hivatkozott döntésében is kifejtette, hogy a Ptk. 2:42. § (1) bekezdésének a 2016. évi LXXVII. törvény 1. §-ával módosított, 2016. VII. 1.-től hatályos szövege az elsőfokú bíróság által is részletesen meghivatkozott bírói gyakorlatra figyelemmel nem értelmezhető úgy, hogy az ott nevesített kapcsolattartás a családjog intézményrendszere által szabályozott szülői kapcsolattartással lenne azonos.

[29] A kapcsolattartási jog és a magánélet sérelméhez való jog két ponton kapcsolódhat egymáshoz. Egyrészt a magánélet részét képező családi, rokon kapcsolatok sérelmet szenvedhetnek a kapcsolattartási jog olyan mértékű akadályozása révén, amely a korábban kifejtettek szerint a szülő-gyermek kapcsolatát meggyengítik, a gyermeknek a szülőtől való elidegenedéséhez vezetnek. Az ítéltábla a törvényszék által is meghivatkozott, a BDT2020.4138 számon közzétett döntésében írtakra figyelemmel hangsúlyozza: a kapcsolattartás akadályozása, korlátozása által okozott sérelem a családjog jogintézmény rendszerén belül orvosolható.

Másrészt a családjogi intézményi szabályozás körén kívül eső személyek is tanúsíthatnak olyan magatartást, ami a szülői felügyeleti jog a szülői kapcsolattartási jog gyakorlásának sérelmét eredményezi. Az ilyen jellegű jogsérelmek orvoslására a családjogi intézményrendszer nem képes.

A fentiek szerinti két esetben a szülőt megillető kapcsolattartási jog sérelme a magánülethez való jog sérelmét eredményezheti.

[30] Téves az a felperesi megközelítés, mely szerint az alperes teljes mértékben kívül esik a családjogi szabályozás körén, mert a gyermekekkel nem áll rokonságban. A családjog a kapcsolattartás szabályozása során figyelemmel van arra a helyzetre, ha az a szülő, akinél a gyermekek elhelyezésre kerültek, újabb házasságot köt. A Gyer. 29. § (5) bekezdése szerint a szülői felügyeletet gyakorló kapcsolattartásra kötelezett szülő döntése alapján a gyermek kapcsolattartásra történő átadásában és a visszavitelkor a gyermek átvételében részt vehet a gyermek gondozásában, nevelésében, huzamosabb időn át résztvevő személy.

A Gyer. 29. § (5) bekezdése folytán az alperes nem tekinthető a kapcsolattartás családjogi szabályozásán kívül eső személynek. Olyan többlettényállási elem, ami az e személyi kör által tanúsított jogsértés esetén a személyiségi jogsértés megállapítását teszi lehetővé, a jelen perben nem merült fel. Maga a felperes sem hivatkozott arra, hogy az alperes magtartása folytán bármelyik gyermekét illetően a szülő-gyermek kapcsolatban lényeges változás állt volna be. Ezért az elsőfokú bíróság helytállóan döntött, amikor a felperesnek a magánülethez, családi élethez való jog sérelmére alapított kereseti kérelmét elutasította.

[31] Az alperesnek a konfliktus helyszínén a nyilvánossággal közölt, a felperes személyére vonatkozó közlésekkel kapcsolatban a törvényszék helytállóan utalt arra, hogy a kereseti kérelem jogcíméhez kötve van. A felperes arra hivatkozott, hogy az alperes közlései nem

tényállásnak, hanem véleménynyilvánításnak minősülnek. Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra, hogy a „kétszeresen elítélt” kitétel nem véleménynyilvánításnak, hanem tényállásnak minősül. A Ptk. 2:45. § (2) bekezdéséből következően a valótlan vagy valós tény hamis fényben feltüntető közlés a jó hírnév sérelmét valósítja meg, a véleménynyilvánítás a 2:45. § (1) bekezdése szerinti becsület megsértésének alapjául szolgálhat. Miután a felperes tényállásra alapítottnan kérte megállapítani, hogy a becsülethez való joga sérült, az elsőfokú bíróság e közlésrészlettel kapcsolatban a kereseti kérelmet megalapozottnan utasította el.

[32] A véleménynyilvánításnak minősülő „személyiségzavaros” kifejezéssel összefüggésben a törvényszék valamennyi körülményt helytállóan vette figyelembe. Osztja az ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontját azzal kapcsolatban, hogy a sérelmezett kijelentés nem orvosszakmai szempontból, hanem a szavak köznapi jelentése alapján, a törvényszék által kifejtett tartalomnak megfelelően értelmezendő és értékelendő. A fellebbezésben hivatkozott, a Kúria Pfv.IV.20.409/2019/4. számú ítélete a jelen perben nem irányadó, mert az annak alapjául szolgáló tényállás szerint egy, a vita tárgyához nem tartozó, a mindennapi életben a kulturált viselkedés szabályai szerint durván sértő kifejezéseket tartalmazó közlésrészlettel kapcsolatban jutott a bíróság arra a következtetésre, hogy az jogsértő. A jelen perben a „személyiségzavaros” kitéttel kapcsolatban nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a felperes korábban az elsőfokú bíróság által is hivatkozott interjúkötetben maga is személyiségzavarosnak minősítette a kapcsolattartásban akadályozott apákat. Ezzel pedig maga a felperes terjesztette ki a kapcsolattartási joggal összefüggő vitáit arra, hogy az okozhat-e személyiségtorzulást. Ebből következően az alperesnek ez a közlése nem volt független a vita tárgyától. A „személyiségzavaros” kifejezés az elsőfokú bíróság által helyesen feltárt tartalommal ugyan rosszálló értékítéletet fejez ki, de az az elsőfokú bíróság által helytállóan értékelt hétköznapi jelentéstartalmában nem minősül a kialakult konfliktushelyzetre is figyelemmel a jelen perben olyan súlyú, a felperest személyében bántó, súlyosan lekicsinylő, megnyilvánulásnak, amely a Ptk. 2:45. § (1) bekezdése szerinti jogsértés megállapításának alapjául szolgálhatna.

[33] Az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított tényállás alapján az alperes nem akadályozta a felperes mozgását, helyváltoztatási szabadságát. A felperes személyes előadása szerint rendkívül rövid ideig tartott az, hogy az alperes a felperesi gépjármű ajtajához állt. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint név2 már ezt megelőzően elszaladt. Az sem hagyható figyelmen kívül, hogy a felperes a név3 utónevű gyermeket ugyan betette az autóba, a gyermek azonban az autó másik ajtaján kiszállt és elfutott. A felperes a saját helyzetváltoztatásában, szabad mozgásában közvetlenül nem volt akadályozva. Elvileg elképzelhető olyan magatartás, ami közvetve gátolja a szülőt a helyszín elhagyásában azzal, hogy a felügyelete alatt álló gyermekeket a távozással kénytelen lenne magukra hagyni. Az alperesi magatartás időtartamára, valamint arra figyelemmel, hogy mindkét gyermek elfutott a helyszínről, az alperes cselekménye nem volt alkalmas arra, hogy a felperest személyi szabadságában, helyzetváltoztatásában korlátozza. Az ítéltábla szükségesnek tartja kiemelni, hogy a gyermekek távozását a felperes akkor sem tudta volna megakadályozni, ha az alperes nem lép a gépjárműhöz, hiszen név3 a másik ajtón távozott, név2 pedig még az alperesi magatartás kifejtése előtt szaladt be az épületbe. Alaptalanul hivatkozott a fellebbezés a Pp. 369. § (3) bekezdés b) pontjára, tekintettel arra, hogy a felek részletesen nyilatkoztak a konfliktus lefolyásáról. Az elsőfokú bíróság a konfliktushelyzetről készült videófelvételt megtekintette, ezt meghaladóan pedig e körben a feleknek további bizonyítási indítványuk nem volt.

[34] A rendőrségi bejelentésről készített hangfelvétel leiratát a bíróság nem tette az eljárás anyagává, ugyanakkor a 2020. szeptember 15-i tárgyaláson a felperes személyesen úgy nyilatkozott, nem vitatja, hogy a hanganyagban nem hangzik el az alperestől az a kijelentés, hogy a felperes jogtalanul akarná a gyermekeket elvinni. Az erre vonatkozó összegző következtetést a rendőrség vonta le és fogalmazta meg. A sérelmezett kijelentés megtörténtét a felperes bizonyítani nem tudta, ezért a törvényszék a kereseti kérelmet e körben is helytállóan utasította el.

[35] A segítségkérésre vonatkozó kiáltással kapcsolatban a törvényszék helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az ilyen magatartás elvileg alkalmas lehet a Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerinti jogsértésre, de a kialakult konfliktushelyzetre, a felek közötti vitára figyelemmel ez az alperesi magatartás nem értékelhető a jó hírnév sérelmeként. Hangsúlyozza az ítéltábla, hogy a felperes a fellebbezésében is kifejezetten úgy nyilatkozott: az alperesnek ugyan az volt a szándéka, hogy hamis látszatot keltve a jelenlévő szülők vonatkozásában a segítségkéréssel a felperes hátrányos megítélését idézze elő, ugyanakkor az alperes kiáltására a vitázó felekhez érkező szülők nem az alperesnek, hanem a felperesnek segítettek. A jó hírnevet sértő közlés vagy egyéb magatartás még a valótlan tartalom vagy a valóság hamis színben való feltüntetése esetén is csak akkor alapozhatná meg a kereseti kérelmet, ha annak tartalma sértő lenne. A sértő jelleg pedig akkor állapítható meg, ha a kereset tárgyává tett magatartás objektív sértő tartalommal bír, vagy igazolható, hogy hátránnyal járt a sérelmet szenvedett személy számára. A jelen esetben azonban a felperesi fellebbezésben előadottak éppen ennek ellenkezőjére utalnak. Amennyiben a szülői közösség a segítségnyújtásra irányuló kiáltást követően nem a segítségért kiáltozó, hanem a vitában részes másik fél segítségére siet, akkor az alperes megnyilvánulásának nincs olyan sértő tartalma, ami a Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerinti kérelmet megalapozná.

[36] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A feljegyzett fellebbezési illetéket a felperes és az alperes személyes költségmentessége folytán a Pp. 364. § és 102. § (1) bekezdése alapján az állam viseli. A felperes pervesztessége folytán a Pp. 101. § (3) bekezdése alapján az ítéltábla azt állapította meg, hogy mind a felperes, mind az alperes képviselőjében eljáró pártfogó ügyvéd díjának viselésére a felperes köteles.

Győr, 2021. március 31.

Dr. Zámbo Tamás sk.

Dr. Szalay Róbert sk.

Dr. Szabó Péter sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

..